

New York, 42 W. 49 St.
1946. II. 11.

Kedves Laci:

Jan. 5. -ho leveled ma felfelt be. Természetes, hogy Gondorjának nyomában telefonáltam a nálam lévő kedvű cikkeket (Patai Pál tanulmányai és Székely Gyula értekezése az Oktobrisimerről) holnap eljutottam hozzá. Attól tartok, hogy mindegyikükhöz az Ember méretében vesztene nyitva. Székely barátod is angol barátja egyébként érdeme szerint csak méltatlanul március közepén megjelent könyvében (Hungary - to be or not to be.)

Alban egyébként tévedés, hogy nem szeretem a könyvet olvasni. Csak azt nem szeretem, ha nekem kell könyvet írnom, mert csak az első ötletben jutok, sajnos, elég bűvös-jelű korrespondenciám elindítására. Pedig az esetek többségében szeretem fordítani, amit ráírtam nemrég is, mert a Nation elvárta könyvkritikákkal a nem tudok arról az elvárásokról beírni, hogy a könyvet a review meg-

írása alatt el kell olvasni.

Között hűded nagyon szomorúak,
a hádon uccai hában elég otthon ool-
tam, hogy pusztulásait fajtalgam. Nem
kevése Ferinck horewer rorsát és meginy
Meller Simi tragédiáját. Annnyian tündet
el életemből, hogy merre meghaladják az
őreg emberck végreit, amely a latin
iro átlában fejeződik ki: ultimus morum
moriatur.

Bármennyire egyetemes is, nem tudok
világos képet alkotni az otthoni események
jelentőségéről. Két év járt nálam a warthi-
sod bőveiről, az egyi Tildy veje, a másik
Lachfő tanítvány, a Prágai Magyarok volt
munkatársa, sajtóállású. Berrőlgetatunk-
ból azt vettem ki, hogy plus ça change,
plus c'est la même chose. Erőt hétéltedem
karakterüléseimben. De veje is ebben
a világok legrosszabbaitban minden
lehetőség.

Televésem La Lit csókolja, mind-
hétötötvet prerotatál ölel

Rudolf